

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Złotoryi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Michał Misiak
Protokolant:	Anna Rogalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej-----

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 r. w Złotoryi

sprawy

R. G.

urodz. (...) w Z.

syna T. i K. z d. I.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 listopada 2017 roku w miejscowości C., rejonu (...) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości mając w kolejnych badaniach I próba – 0,99 mg/l, II próba – 1,00 mg/l, III – 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 28 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K 14/17 za czyn z art. 178a§1 kk, którym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat

to jest o czyn z art. 178a§4 kk w zw. z art. 178a§1 kk

I uznaje oskarżonego R. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 178a§4 kk w zw. z art. 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§4 kk w zw. z art. 37a kk skazuje go na karę 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

II na podstawie art. 42§3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie (...) (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 70 złotych oraz wymierza mu opłatę w wysokości 300 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 16 listopada 2017 r. około godz. 18.20 w okolicy (...) w C. po drodze publicznej R. G. prowadził samochód marki V. (...) o nr rej (...) w stanie nietrzeźwości. W chwili I badania o godz. 18.31 miał 0,99 mg/l, w chwili II badania o godz. 18.52 1 mg/l, a w chwili trzeciego badania o godz. 19.11 miał 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Alkohol spożywał on tego samego dnia.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 13-14, 34,

zeznania świadka A. G. – k. 20-21,

wyniki badania alkometrem – k. 2.

R. G. miał w chwili czynu 35 lat, ma wykształcenie zawodowe, jest mechanikiem pojazdów samochodowych, utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga miesięcznie około 2000 złotych, jest żonaty, ma dwoje dzieci, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był karany za czyn z art. 178a§1 kk (wyrok Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 28.02.2017 r. w sprawie II K 14/17), popełniony w dniu 12 listopada 2016 r. Nie ma on prawa jazdy.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 12,

karta karna – k. 22-23,

odpis wyroku – k. 7,

informacja z urzędu pracy – k. 18,

informacja Starosty Powiatowego w L. – k. 8,

informacja o wpisach do ewidencji kierowców – k.10.

R. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego nie budziły wątpliwości sądu.

Wyjaśnienia oskarżonego przynające się do winy, potwierdzone wynikami badania jego stanu trzeźwości, sąd uznał za wiarygodne. Dodatkowo zostały one potwierdzone zeznaniami świadka A. G.. Pozostałe dowody również nie budziły wątpliwości.

Sąd w pełni podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego co do kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego. Oskarżony prowadził bowiem w stanie nietrzeźwości samochód w ruchu lądowym, będąc już karany za taki czyn oraz w czasie obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zgodnie z art. 178a§4 kk, zachowanie takie zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Wymierzając oskarżonemu karę, sąd, stosownie do treści art. 53 kk, wziął pod uwagę przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości jego czynu, które uznał za znaczne. Oskarżony prowadził samochód w stanie dość znacznego stopnia nietrzeźwości, bez żadnej szczególnej potrzeby życiowej, co choć w części mogłoby łagodzić wymowę jego zachowania. Oskarżony nadto prowadził samochód w warunkach ruchu miejskiego. Ponadto, oskarżony spożywał alkohol w tym samym dniu i to w takich ilościach, iż nie mógł mieć najmniejszych wątpliwości, iż jest mocno nietrzeźwy. Sąd wziął uwagę również względy prewencji, w tym indywidualnej, gdyż oskarżony był już karany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a także względy prewencji generalnej, związane ze znaczną

ilością tego typu występów, mimo surowej polityki karnej ustawodawcy w tym zakresie i licznych informacji medialnych o dużej liczbie zatrzymywanych nietrzeźwych kierowców.

Mając na uwadze te okoliczności, sąd uznał jednak, że właściwszą karą będzie kara o charakterze wolnościowym. W ocenie sądu bowiem dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jeszcze stosunkowo młodego człowieka, pracującego dorywczo, ale mającego na utrzymaniu żonę i dwoje dzieci, wskazuje, iż kara pozbawienia byłaby karą przedwczesną, zbyt represyjną. Mimo odpowiadania przez oskarżonego w warunkach art. 178a§4 kk i wspomnianego wysokiego stężenia alkoholu w organizmie, warunki rodzinne i właściwości osobiste oskarżonego dają realną podstawę wnioskowania, iż wystarczająca dla zapobieżenia kolejnym naruszeniom prawa z jego strony będzie kara grzywna (połączona oczywiście z obowiązkowymi a surowymi i dolegliwymi środkami karnymi). Ilość stawek dziennych grzywny (trzysta) sąd dostosował do wspomnianego znacznego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, natomiast wysokość dziennej stawki ze względu na niezbyt dobrą sytuację materialną oskarżonego sąd ustalił na minimalnym dopuszczalnym poziomie.

Z tych względów, na podstawie art. 178a§4 kk w zw. z art. 37a kk orzeczono, jak w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Sąd miał obowiązek orzec wobec oskarżonego, co do zasady, dożywotni środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, stosownie do treści art. 42§3 kk. Brak było takich cech w inkryminowanym zachowaniu oskarżonego, które mogłyby zostać uznane za wyjątkowy wypadek, pozwalający na orzeczenie tego zakazu na czas krótszy. Z tych względów, sąd orzekł, jak w punkcie II wyroku.

W myśl art. 43a§2 kk, sąd miał obowiązek orzec świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie co najmniej dziesięciu tysięcy złotych. Sąd uznał, mimo wysokiego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, że wystarczająco dolegliwe, z uwagi na sytuację materialną i rodzinną oskarżonego, będzie określenie wysokości świadczenia właśnie na poziomie dziesięciu tysięcy złotych, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, pracującego dorywczo, ale stosunkowo młodego i zdolnego do pracy, sąd uznał, iż brak podstaw do stwierdzenia, iż nie jest on w stanie ponieść kosztów sądowych i opłaty i orzekł, jak w punkcie IV wyroku, obciążając go obowiązkiem uiszczenia tych należności.